

GONGGON

Prolem sine matre creatam

Waarde abituriënt,

Is het niet wonderschoon? U staat op het punt om de stroomversnelling van uw leven te doormaken, het oude te laten voor wat het is en in de malle molen van het studentenwereldje te stappen. Hier wordt u voor de keuze gesteld, welke invulling u aan het studentenleven gaat geven. Maar let op, haastige spoed is zelden goed. Laat u niet verleiden tot overhaaste keuzes. Stelt u zich de vraag: “Behoort u tot de servum pecus of durft u uw originaliteit te benadrukken?” Denk...

Met overdacht Vae Soli,

JRRdH

Op een onbewoond eiland

Langzaam ontwakend, mijn oogleden opensperrend, neem ik de laatste zonnestrallen waar van de reeds ondergaande zon. De bloedrode avondgloed tart mijn slaperige ogen en steevast neem ik mij voor om op te staan maar blijf toch liggen. Het leven van een drenkeling gaat nou eenmaal niet over rozen, het is enkele dagen geleden dat ik op dit eiland ben aangespoeld en heb besloten het er de komende tijd maar eens van te nemen. Verguld met mijn eigen luiheid lig ik nog enige tijd bewegingloos in het zand totdat een donker gestalte zich als een schaduw over mij werpt, mede mijn zicht ontnemend. Nogal grof mijns inziens maar ik ben de kwaadste niet en verlaat mijn lusteloze houding om fier overeind te klimmen, dit heerschap van enig repliek te dienen. Het grote gestalte van deze man -enkel gehuld in bladeren wat men als geïmproviseerde kleding mag opvatten- kijkt mij indringend doch beleefd aan en stelt zich wonderwel voor in een dialect dat ik meen te beheersen. 'Ik ben hier thans twintig jaren gevestigd als kannibaal', verklaart hij vriendelijk 'leuk dat u komt'. Niet geheel zonder vrees bleef ik hem scherp observeren. 'Maakt u zich geen zorgen, ik heb reeds gegeten. Een missionaris wel te verstaan met rauwkost. Men moet immers matig zijn' verklaarde hij vol trots. Ik kon hem geen ongelijk geven.

De vreemdeling vroeg mij bij hem op bezoek te komen in zijn hut. Enigszins ongemakkelijk betrad ik zijn prehistorische constructie, en nam plaats op een tapijt. Het drankje dat de gastheer schonk smaakte wonderwel lekker. De man converseerde bijzonder gemakkelijk en wilde weten wat mij bewogen had dit eiland te bezoeken. 'Och je moet wat als je schip vergaan is' zei ik op nonchelante wijze. De vreemdeling kon dit niet anders dan beamen. Het onderkomen van de man was rijkelijk versierd, 'hoe komt u aan deze pracht' vroeg ik hem. 'Ik ben entrepreneur', antwoordde hij. 'U bent dus ondernemer?' vroeg ik wars van moeilijke woorden. 'Ik heb een fabriek, wij blikken kolonisten in'. 'Zijn ze lekker?' vroeg ik belangstellend. 'Taai, meneer, erg taai' zei de man. 'Maar er moet brood op de plank komen en de mensen hier zijn erop aangewezen.

Omdat de boog niet altijd gespannen kan zijn bleven wij al keuvelend drankjes nuttigen. Een uur later voelde ik mij bijzonder onwel, daar ik veel te gulzig had gedronken. Hoewel de vreemdeling herhaaldelijk zei dat ik mocht blijven overnachten, verliet ik toch zijn hut om de nacht elders door te brengen. Onderweg naar het strand wierp ik nog enkele blikken op het eiland. Talloze struikwassen en bomen sierde het geheel op. Er stonden bomen aan de rand van het eiland. Ik kon mij tenminste ophangen, mocht het verblijf mij niet behagen, die gedachte gaf me moed...

DABKL

Femme Fatale

Een Elektronisch sample (spreek uit: sempel) van Mozar's (spreek uit: M to the Z) Fantasie in D-klein galmt door de ruimte. De Artificiële klanken van de synthesizer ketsen af van de muren. De beat (spreek uit: biet) wordt opgevoerd naar ritmisch 200 slagen per minuut, waardoor Sjors, die onder invloed is van de geneugten van zijn tijd, in trance raakt. Terwijl zijn hart mee gaat slaan op het ritme, breekt het zweet hem uit, druppels lopen in straaltjes van zijn voorhoofd, hij wordt rood...roder...paars... en hij begint te ijlen. Vage schimmen aan de binnenkant van zijn oogleden, geluiden die hij niet kan plaatsen. Muziek, zacht, een koor.

Een klein gelaat met een viool, staand... Een verlichte kamer? Een serre?

Het jaar 1685. Nog niet zo lang was de schoonheid van de klavecimbel in het dorp bekend, doch de hoogst notabelen en welvarenden hadden een dergelijk instrument in de serre staan, vanwege het rustgevend aangezicht, en om hun status te accentueren. Liberale invloeden waren in die tijd ook al aan de orde van de dag, de rijken werden rijker en de armen.... Men was door de tijdsgeest sadistisch verworpen en dus weerhield niets de welvarenden ervan om af en toe wat zout in de wonden van de armen te wrijven. Echter ook de goedheid was nog niet uitgestorven. Joha Bac was die vleesgeworden goedheid. De decadentie van zijn ouders deed hem pijn, en hij stelde zich als doel om de klavecimbel daadwerkelijk in gebruik te nemen. Hij studeerde en studeerde, totdat zijn curriculum uitpilde van de eervolle vermeldingen. Bijkomend voordeel was zijn groeiende libido. In de wandelgangen werd Bac ook wel getypeerd als de 'womanizer' of 'vrouwenmagneet'. De charmes van zijn nicht kon hij niet weerstaan en hij verwekte bij haar zes kinderen. Uiteraard werd haar dit een beetje teveel. Van haar is nooit meer iets vernomen. De barokke klanken vervulden het leven van Bac, hij ademde stacatto, zijn uitingen waren emotioneel. Toch bleven er vrouwen die hem aanbeden, en zodoende huwde hij het magere zangeresje Magda L., goed voor dertien kinderen. Tegenwoordig denkt men bij vrouwen aan kleine lichamelijke correcties en versieringen, en bij de gedachte aan dertien kinderen trekt men bleek weg, maar toentertijd was een veelvoud aan kinderen een erg aantrekkelijke eigenschap. Echter Bac ging er uiteindelijk ook aan onderdoor. Ouderdom komt met gebreken, en de 'oogverblindende' schoonheid van Magda L. en zijn 20 kinderen heeft Bac uiteindelijk de das omgedaan. Gelukkig stond er twee landen verder iemand op die de goedheid van Bac in een nieuw jasje stopte, een klassiek jasje...

Sjors doet krijgt met moeite een oog open en probeert zichzelf op te richten. Op de achtergrond klinken die ritmische geluiden weer door en Sjors probeert zich af te sluiten voor die invloeden, maar het lukt hem niet. Het is alsof hij er weer ingezogen wordt, zijn hart begint weer sneller te kloppen, zijn voet begint ritmisch mee te tikken, parels van zweet op zijn voorhoofd, en een bezweet torso...

Golven van geluid sloegen op de witte stranden, de stugge klanken en stacatto-adem werd gemengd met zwoeler mediterrane gepuf en hele akkoorden in plaats van gebroken. De man met de staart werd door God op de aarde gezet en staat in vol ornaat in een paleis. De Klavecimbel van Bac was verwisseld voor een piano forte. Het paleis zat vol met pruiken en de geur van duur reukwater vulde eenieder. Men liet zich verwennen door de muziek, aangezwengeld door het libido van de Mediterrane musici.

Het libido was in deze fase geen bindmiddel meer, maar slechts een bijkomend voordeel. Opera's over Turkse bordelen en bespottings van profeten zwengelden de maatschappelijke discussie aan, maar het werd getolereerd.

De man met de staart was maar wat blij dat hij de mogelijkheid kreeg om het tij van de fuga's te keren. Overal zag hij al aanplakbiljetten van zichzelf met het opschrift: Saliri, invece tetro Scarlatt e Bac.

Maar hij overschatte zichzelf en de tijd. Zoals voor elke virtuoos geldt: Ze moeten stoppen op hun hoogtepunt, en zichzelf niet in de positie te stellen met risico om de eigen hand te overspelen.

Wederom komt Sjors even bij kennis. De gedachte aan overspel heeft zijn hart weer even doen overslaan, wat ertoe leidt dat het uit het metrum, uit de cadans wordt gebracht. Hij denkt aan zijn hevige liefde, maar 'zij', de muziek, heeft hem bedrogen, en terwijl hij daaraan denkt, neemt 'zij' hem weer mee in het ritme en zakt hij weer weg.

Langzaamaan evolueerde klassiek in romantisch. Iedereen was die Italiaanse componist, die zichzelf zo indrukwekkend vond, met zijn aanstelling bij een keizer, al lang vergeten.

Libido's waren op hun hoogtepunt, men kende geen valse behoeften.

Romantische muziek, zoals deze behoorde te zijn, werd gemaakt door een klein jongetje van zes jaar oud, en iedereen vond het puur. Hij werd uitgenodigd voor de aartsbisschop, immers in die tijd nog niet vies van jongens van jeugdige leeftijd. Talent werd al op vroege leeftijd ontdekt, en ook nu. Duizelingwekkende sonaten vloeiden uit zijn handen, opera's waarbij iedereen zichzelf even verloor, fantasieën die alleen in je stoutste fantasieën voorkwamen werden door hem op papier gezet. Mozar was geboren en hij maakte furore door heel Europa. Hij zorgde voor de meest ingewikkelde metrische constructies en liet ze oplossen als sneeuw voor de zon. En met deze ogenschijnlijk simpele constructies groef hij het graf van de componist van voor hem en na hem. Gladde mediterrane hofcomponisten en tedere romantische componisten, die ook nog eens een voorliefde hadden voor 'scenes of childhood', werden tot wanhoop gedreven. Paniekaanvallen en dagen van depressie vielen hen ten deel. Tot in de gekte gedreven...

Een laatste maal richt Sjors zich op, bezweet, het beangstigende beeld uit zijn laatste gedachte op zijn netvlies gebrand. In koele bloede heeft 'zij' het weer gedaan, 'ze' heeft het weer gedaan. 'Ze' is een femme fatale... Alle muziek heeft 'zij' van mindere waarde gemaakt, 'ze' is zo volmaakt. 'Ze' neemt je mee, neemt je in de houdgreep en als 'ze' je loslaat is er niets. Nooit meer wordt er zoiets perfects gemaakt, het is niet te evenaren...

Hij bemerkt dat de muziek gestopt is. Hij voelt dat de inspanning van zijn avontuur zijn tol eist, zijn oogleden zijn zwaar en alles in zijn lichaam doet pijn. Hij staat het zichzelf toe om af en toe de ogen toe te doen.

Dan... In een flits verschijnt Mozar voor zijn ogen... Hij lijkt de ziel van Sjors te penetreren, te steken in zijn zij en in zijn hart. Sjors schreeuwt, maar het mag niet baten... Mozar stelt die prangende vraag: 'Was it me, or was it my Music?'

JRRdH

Brieven

Ergens tussen Eindhoven en Maastricht, 30 juni 2006

Slaap is vredig. Van velen wordt dan ook gezegd dat ze er zo onschuldig uitzien als ze slapen, waarop dan steevast verwonderd wordt gereageerd in de trant van: “Goh, dat wist niet.” (Wat dan?)

Er zijn echter uitzonderingen op deze vredige vorm van slaap. Eén van deze uitzonderingen zit op dit moment voor me. Zijn mond hangt halfopen als in een mislukte gaap en zijn hoofd hangt gepast op even debiele wijze naar voren. Standje Josti. Ik doe verwoede pogingen mijn blik af te wenden van de druppel kwijl die zich al een kwartier lang op zijn onderlip aan het vormen is. Tevergeefs. Aldus ben ik er enkele minuten later getuige van hoe de druppel zijn stroeve lippen verruilt voor het daaronder gelegen spijkerjack. Langzaam trekt trekt de druppel in de witte stof en ik krijg het vermoeden dat hij een vlek achter zal laten die net zo lichtgeel is als de vlekken eromheen. Ik trek twee conclusies:

(1) Deze jongeman maakt vaker lange reizen met het openbaar vervoer.

(2a) Hij wast zijn kleren niet vaak genoeg.

(2b) Hij is niet homofiel.

Tot mijn afgrijzen voltrekt het hele proces zich nog tweemaal voor hij wakkerschrikt. Na mij een blik te hebben toegeworpen die slechts verklaard kan worden door slaperigheid, een geestelijke handicap of een combinatie van beide, grijpt hij zijn volgepakte weekendtas en verlaat de trein. Station Roermond. Ook dat nog.

(3) Hij is Limburger.

Voor de lezer met een bovengemiddeld traag begrip: ik ben dus op weg naar Limburg (en het valt me zwaar). Misschien is het selectieve perceptie, maar het volk lijkt hier altijd net een graadje dommer dan in de rest van Nederland. Neem nu het geval naast me. Deze keer vrouwelijk, al moet ik bekennen dat ik twijfel. Kan ze bij positieven haar vierkante rotkop nog enigzins in de plooi houden, nu de slaap ook haar heeft overmeesterd transformeert het geheel in een vreemdsoortige bulldog. Maar dan wel eentje die net iets te vaak is afgeranseld door zijn (of in dit geval: haar) baasje. Het resultaat mag er zijn: een vormeloze harige massa met twee doffe ogen (die nu gelukkig gesloten zijn).

Niet langer wilde ik gekweld worden door de achterlijkheid van deze ondergeschoven provincie en ik ontsnapte in de relatieve veiligheid van REM op mijn iPod. Het mocht niet baten. Voor mij nam een vrouw van plusminus zestig jaar oud plaats, duidelijk worstelend met haar mobieltje. Ze keek me aan, duidelijk inschattend of het, gezien haar kennis van de moderne technologie, misschien toch beter was de student voor haar om hulp te vragen dan zelf verder te prutsen. Ik maakte reeds aanstalten om op te staan, maar ze was me voor. “Muhné-ur, euhm, kunt u mich misjien helupûhn?” Ik vervloekte zachtjes de ambtenaar die de vierzitstreinstoel had bedacht. “Ik heb moejtuh ming echtgenoeût te bereijke.” Haar onschuldige glimlach maakt het geheel alleen maar erger. Ik ontweek haar blik en stond langzaam op. Terwijl ik me langs haar richting de uitgang begaf hield ik mezelf met moeite in. De klapdeur kreeg wel de volle laag. Niet langer, nam ik me voor. Niet meer. Ik moet deze mensen helpen.

Bovenstaand dagboekfragment kreeg ik in handen naar aanleiding van de zaak Meessen. Een zaak met een zure nasmaak, al zeg ik het zelf. Daags na het schrijven deze notitie ging dhr. Meessen, een 21-jarige rechtenstudent aan de Universiteit van Amsterdam, zoals elke zaterdag naar zijn bijbaantje in de slachterij. Een week later werd zijn moeder gebeld door zijn werkgever, of zij misschien wist waarom hij die ochtend niet was komen opdagen. “Hij is wel vaker een tijdje onbereikbaar, vooral als hij veel aan zijn kop heeft... nee, ik had nog niets in de gaten... maar ik was wel ongerust, snap je?” Zijn huisgenoten hadden hem die week ook niet gezien: “Hij leefde inderdaad teruggetrokken, weet je, maar hij groette mij wel altijd... echt zonde man.” Aldus rechtenstudent Alphons G. (19 jaar). Mevrouw Meessen, nu wel tamelijk ongerust, onderwierp de kamer van haar zoon in het ouderlijk huis aan een grondig onderzoek. In zijn tas vond zij zijn dagboek, waar naast dit laatste fragment ook een losse bladzijde werd gevonden met daarop de volgende, op zich nietszeggende, zinnen:

“Eten of gegeten worden”

“Zuurvlees”

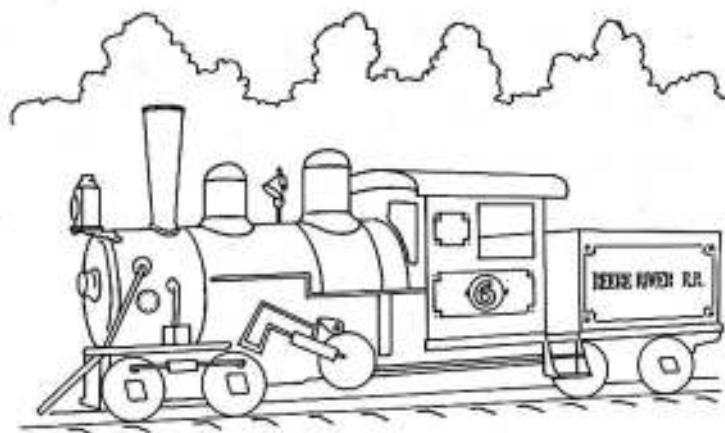
“Neemt en eet hiervan, gij allen, want dit is mijn lichaam dat voor u gegeven wordt.”

De werknemers van de slachterij zeiden niets in de gaten te hebben gehad. “Het is een wonder dat hij zichzelf erin heeft kunnen hijsen, zo zonder hulp.” Aldus Sjefke van der P. “We hadden die week wel wat meer klachten over botresten,” zei het hoofd van de afdeling, die verder anoniem wenste te blijven, “maar dat komt wel vaker voor.”

Eén ding is zeker: ik eet de komende tijd geen zuurvlees meer.

Johannes van Straaten
Korpschef Politie regio Zuid-Zuid.

SWS

This 50 ton Climax geared locomotive was built in 1929 and is one of the few remaining in the U. S.

Het zwakke geslacht.

Van mij hoefde het allemaal niet, maar ze bleef maar bij me, ze kon toch ook gewoon weglopen? Er was iets met haar, ze was anders dan die anderen. Normaal hielden ze wel hun kop als ik begon te schreeuwen of gingen in een hoekje stilletjes zitten miemelen, ook prima. Maar uiteindelijk gehoorzaamden ze tenminste. Maar zij... ze bleef het maar in haar hoofd halen om dingen terug te zeggen of gewoon niet te luisteren.

Nu was het weer zo ver: 'Eigen huis & tuin' was afgelopen en ik had de afstandsbediening nodig, want op Talpa begon 'Gordon en Joling over de vloer'. Hilarisch, twee van die homo's en geen vrouwen. Veel beter vermaak is er niet. Ik schreeuwde: "AFSTAAAAANDS!" maar er gebeurde helemaal niets. "NUUUU!" riep ik er achter aan. Niets. Alle voorpret van naar Geer en Goor kijken verdween abrupt, m'n hoofdpijn werd erger en ik sprong op van de bank. Dit soort kleine dingetjes, waarom snappen vrouwen dat niet? Zou ik terug tellen vanaf drie? Ik besloot dat dat niet meer origineel was, pakte de afstandsbediening van de tafel en rende door het huis heen. Daar zat ze, in de keuken, aan tafel met een grote teringzooi om haar heen mij met grote blauwe ogen aan te kijken, niet eens zo angstig als normaal. Er was iets vreemds aan de hand, waarom begon ze niet al met huilen? Ik hief mijn hand mét afstandsbediening, zette een stap dichterbij en gaf haar een zachtere klap voor haar kop dan ik normaal altijd deed in dit soort situaties. Waarom ik dat deed was me onduidelijk. Ze slaakte een korte kreet, maar dat was dan ook alles. Verbaasd over haar rustige reactie schreeuwde ik maar "Ruim die pleuriszooi nou eens op!" en ik liep weer terug naar de bank.

Ze wist blijkbaar dat ze iets goed te maken had en tijdens het eerste reclameblok kwam ze voor me staan met een blik Schultenbräu, uit zichzelf. "Hèhè" zei ik en pakte het blik aan. Ik nam een slok en voelde me weer even tot rust komen. Toen ik mijn hoofd weer recht boog en mijn ogen open deed bleek ze er nog steeds te staan. "WAT DAN?!" snauwde ik. "Niets..." stamelde ze zachtjes uit. "Tieft dan op ik zit tv te kijken mens!" zei ik tegen haar. Gehoorzaam droop ze af en ik gaf mezelf in gedachten een schouderklopje. "Ze begint eindelijk naar je me luisteren".

Terwijl ik een interactief belpspelprogramma keek, hoorde ik haar de kamer binnenkomen. Ik was het nu echt zat. Het gezeik was nu wel mooi geweest en de hoofdpijn was inmiddels een complete interne drumband geworden, een drumband met kutmuziek en dat was haar schuld. Ze wist 't, ze verdiende het ook. Ik had haar gewaarschuwd dat ze moest stoppen, al meerdere malen maar ze hield niet op. Ze verdiende gewoon een kopstoot zo hard als ik er een kon geven. Ook al was ze pas acht jaar. "Ik mis mama", zei ze ineens. Verbaasd over wat ze vroeg - ze wist dat ik dat woord haatte - zei ik "we zijn beter af zonder die loeder" en ik kreeg de neiging om iets te breken, bij voorkeur een armpje. "Papa...?" stamelde ze zachtjes. "Ja?" vroeg ik geïrriteerd. "Mag ik mijn tekening aan mama geven?". Niet wetend wat ik hier nu weer mee aan moest pakte ik de tekening uit haar handen en wierp er een blik op. Het was een of ander anatomisch incorrect monster met daarnaast dingen die bloemen voor moesten stellen. Het was een afgrijselijk weerzinwekkend maar vooral een lelijk tafereel. Ze keek me hoopvol aan, een reactie afwachtend. "Is dat mama?" vroeg ik aan haar. "Ja" zei ze terwijl er een traan over haar wang liep, "ik mis haar papa...". Ik zuchtte, "wat een gezeik" dacht ik bij mezelf.

Ik moest haar toch maar een keer d'r zin geven en nam haar mee naar buiten. Ik rolde de klike weg en er kwam een houten getimmerd kruis achter tevoorschijn. Het bleef een naar aangezicht, "misschien moet ik minder gaan drinken" dacht ik, ook al vond ik van mezelf dat ik helemaal geen kwade dronk had. Het was haar eigen stomme schuld geweest. "Leg die tekening maar neer, zing een liedje of zo en breng me bier – ik moet nu naar binnen want 'De Gouden Kooi' is begonnen".

SJMdB

Einde

Het Einde naderde.

Hij was het al vele jaren ontweken, maar er was nu geen uitvlucht meer mogelijk. Hij was opgesloten, kon geen kant meer op en weldra zou er iemand voor hem komen.

Hij wou dat hij thuis zat, bij zijn vrouw, maar dit soort gedachtes hielpen hem niet. Niet te zeggen dat zijn vrouw niet een sympathiek luisterend oor had, maar ze was ver weg en had bovendien geen verstand van dit soort zaken.

Hij stond er dus alleen voor, de andere in de kamer waren ook geen hulp. Met lede nogen hadden zij hem nu al een tijdje gade geslagen, terwijl hij naarstig heen en weer drentelde. Zij leken de spanning veel minder te voelen... Hadden ze al opgegeven, zich bij het onafwendbare neergelegd? Of zagen ze er misschien naar uit? Nee, dat kan niet, dan is het waarschijnlijker dat ze zich er bij neergelegd hadden. Sommige leken hem zelfs vermaakt aan te kijken. Als het hun beurt was dan zouden ze wel anders piepen.

Nu zouden ze binnenkort voor hem komen... Weggeleid als naar de slachtbank. Hij zou met opgeheven hoofd gaan, dat zou passend zijn. Hij was nergens bang voor. Misschien als hij zichzelf dat vaak genoeg vertelde dat hij het ook nog zou gaan geloven.

“Volgende” weerklonk door de deur van de wachtkamer.

Hij ging... onderwijl wensend dat hij, net zoals zijn vrouw, een kunstgebit had.

GBdV

A Tribute to Billy Joel

Een parabel door ES

Dit verhaal gaat over Gertwan en zijn zoektocht. Zoektocht? Waarnaar zou Gertwan dan moeten zoeken, vraagt u zich misschien af? Ja, dat is het dus precies.

Om Gertwans zoektocht te begrijpen, zullen we om te beginnen kijken naar waar deze is begonnen. Op een vriendelijke zomerochtend werd Gertwan wakker. Hij kwam uit zijn bed, douchte zich en kleepte zich aan, smeerde een boterham en at deze op, al kijkend naar het NOS-journaal. Bij het daarop volgende checken der e-mail realiseerde Gertwan zich dat hij nog steeds (nu alweer enkele weken geleden) net was afgestudeerd aan vele gerenommeerde universiteiten. De wereld lag spreekwoordelijkerwijs aan zijn voeten, kansen te over, hipotrajectjes alom en het moest toch wel heel raar lopen als er geen middenkaderinstroompositie met gegarandeerd carrièrepad bemachtigd kon worden. Kort samengevat: de toekomst zag er rooskleurig uit voor onze Gertwan. Hij hoefde slechts op dát aanbod in te gaan dat het best bij zijn toekomstwensen en doelen aansloot. Gertwans zoektocht was begonnen.

Bij vele deurtjes waarvan hij vermoedde dat het doel van zijn zoektocht zich erachter zou bevinden klopte Gertwan aan. Zo was er het deurtje van de waarzegster, die Gertwan vertelde wat wij zojuist al hadden vastgesteld, namelijk dat er een mooie toekomst voor hem in het verschiet lag. Gertwan antwoordde: “Hmm.” en zocht weer verder. Daarna kwam hij langs het deurtje van de theoreet, die Gertwan mededeelde dat zijn mooie toekomst eigenlijk al begonnen was, waarop Gertwan zei: “Interessant.” en zijn tocht vervolgde. Het laatste deurtje dat hier nog het noemen waard is is dat van de ancilla theologiae. De enige reactie die Gertwan goeddunkte op de toespraak die hij van haar te horen kreeg was een simpel: “Schijnbaar.”.

Niet alleen was Gertwan zelf de zoekende op zijn tocht, het is zelfs voorgekomen dat het leek alsof de doelen van de zoektocht hem zochten. Zo kreeg hij – het was inmiddels winter geworden – op een koude zaterdag de beste heer Ron op bezoek. Ron stelde Gertwan op zijn gemak en vertelde hem dat hij zelf een soortgelijke zoektocht had ondernomen, maar dat deze uiteindelijk volslagen ijdel was gebleken. Ron had dus ook spijt van de tijd die hij in het deurtjes langsgaan had gestoken, want het doel van de zoektocht lag hem en eenieder simpelweg voor het oprapen. “Het staat geschreven! Ken de naam!”, waren Rons deviezen en adviezen aan Gertwan. Gertwans antwoord was recht-toe-rechtaan en laat zich inmiddels wellicht zelfs voorspellen: “Wat dan?”.

Deurtje na deurtje, zich aandienend zoektochtdoel na doel na doel na doel, Gertwan was niet tevreden. Hij had nog niet gevonden wat hij zocht. Had het nog zin om verder te zoeken? Kan ik ooit bij mijn doel komen? Wat mag ik hopen? Ik verlies de moed, o wacht, ik heb eigenlijk helemaal geen moed meer over! Wat moet ik doen? Moet ik het opgeven? Maar hoe geef ik het op? Zijn de hoon van de tijd, de dwang van de dictator, de belediging door de arroganten, de schrijn van niet beantwoorde liefde, de gerechtelijke dwaling, de ambtelijke willekeur en de trap na die zelfs de geduldige deugd te verduren heeft, dan niet doel genoeg voor mijn zoektocht? Nee, dat zijn zij niet. Dan is de keuze toch het niet-zijn.

Gertwan zette een flinke pot dolle-kervelthee en dronk deze tot de laatste druppel op. Hij stortte ineen en niet-bestaand had hij zijn doel nog steeds niet bereikt.

ES

In de cackou

Drie dagen liep hij hier nu al rond in het riool. Dus zo moet zijn buitenlandstage eindigen. Het leger, de politie, de stadswacht, iedereen zocht hem. Gelukkig was hij net op tijd voordat ze hem 's nachts wilden verrassen.

Hij dacht terug aan vorig jaar. Had hij nu maar ja gezegd tijdens de ALV, dan was hij nu gewoon bestuur geweest en was hij nooit meer zo stom geweest om op buitenlandstage te gaan. En zij, zij hebben nu lustrum, ze zingen liederen, hebben wijnproefavond en BALV. Een volk bestuderen hadden ze hem gezegd bij het bureau buitenland, maar hoe kon hij weten dat sommige delen van zijn onderzoek toch wel eens fataal kunnen zijn voor zijn leven. Maar goed, hij kon er niets meer aan veranderen.

Volgens zijn kompas moest hij er nu bijna zijn. Hij stonk, had veel honger en had zich de laatste paar dagen in leven moeten houden met rioolwater. Kon hij zo wel aankomen bij de ambassadeur? Dat deze perikelen zo voor de buitenwereld geheim konden blijven, dat begreep hij niet.

Na van top tot teen gescreend en gewassen te zijn en een hele middag gewacht te hebben, mocht hij hem dan eindelijk ontmoeten, de ambassadeur.

'Het is een groot complot in dit land, ze chanteren iedereen, echt u moet mij geloven. Het is de cacaoindustrie. Ze hebben eerst de prijzen zo laag gehouden dat elke vrouw haar hele dag chocolade kon aanschaffen. En nu ze allemaal verslaafd zijn geworden, probeert de overheid nu alles om het gebruik van chocolade tegen te gaan. Zeer hoge BTW en strenge controles, ze nemen alles 's nachts in beslag. Ik heb het zelf dagen geobserveerd in het kader van mijn onderzoek. En de overheid slaat een reserve op, op een uiterst geheime plek. Het is chantage. Elke vrouw wordt gek, de gestichten lopen vol. En elke man probeert alles om zijn huwelijk te redden. Ze worden gedwongen om te smokkelen, maar de meesten worden gepakt, en daarop staat de onmiddellijke straf ter dood. Snel, ik moet visa hebben om het land uit te komen. En mijn mobiel doet het niet meer. En sjek.

Ach, er is nog iets veel belangrijkers: u moet een vriend van mij contacteren, hier, hij woont hier, ik schrijf u zijn nummer op, hij kan ons goed helpen.

Rustig, rustig, Simon, Ja, we hadden al geruchten gehoord en zijn er mee bezig. Ja, inderdaad Simon, dit is een ramp, olie, auto's en vrijheid kunnen ze ons afnemen. Maar als ze aan onze vrouwen komen, dan gaat het fout. Binnenkort zal het probleem zich verspreiden over de buurlanden. Weet goed dat onze ambassade alles probeert om verdere problemen tegen te gaan.

Contacteer die vriend van mij, alstublieft, ik kan er verder niets over zeggen, maar laat hem weten dat ik hem zoek.

Rustig Simon, het komt allemaal goed, ga nu maar even uitrusten, je zult wel moe zijn, niemand zal je nu lastig vallen.

Oke, hartelijk dank, meneer, nogmaals bedankt.

Tjongejonge, wat een broekie is het toch. Oke, mag ik beveiligingszaken. Ja, sluit die jongen op. Isoleren. Niets en niemand mag er mee in contact komen. Alles vernietigen wat te maken heeft met hem. En telefoneer de president even, zeg dat alles onder controle is. En bel de buitenlandse veiligheidsdienst, laat ze zoeken naar een jongen uit Vaals.

ES

Brieven

Nijmegen, 1 juli 2007

Geachte mijnheer de Praeses van Corpsdispuut ter Sociëteit de Gong,

Laat ik beginnen u alsnog te feliciteren met het betrekken van uw ambt. U heeft er ongetwijfeld hard voor gewerkt en hoewel het natuurlijk niet te vergelijken is met het Praesidiaat van een echt dispuut zoals H.A.K., waar de leden drinken en sjezen als echte studenten, is het vast een verdienste waar u op uw manier toch waarde aan kan hechten, dus wie ben ik om u niet al het mogelijke plezier, geluk en wijsheid voor de komende tijd toe te wensen, u zal het namelijk hard nodig hebben. Want, zoals u begrijpt, je krijgt niet zomaar een brief van de Praeses van H.A.K.. Er moet wel iets heel bijzonders aan de hand zijn wil ik het gebruikelijke communicatiekanaal tussen onze Abactes omzeilen om u direct te kunnen bereiken. En toch heeft u nu deze brief in uw handen. Wat kan er dan toch gebeurd zijn? Waarschijnlijk heeft u het inmiddels al wel gemerkt aan kleine dingen zoals het verdedigen van een stelling, het schrijven van een verhaal en het lezen van een brief. In deze brief bijvoorbeeld stonden tot nu toe al talloze leuke toespelingen en scherpzinnigheden, maar u heeft ze niet kunnen ontwaren. "Hoe komt dat toch?", zal u zich afvragen, "Waarom loopt alles minder soepel dan normaal, waarom is alles minder interessant behalve auto's, vrouwen, geld en voetbal?". Misschien heeft u het er al over gehad met uw leden en misschien bent u er ook al achter dat zij precies hetzelfde ervaren, maar ook niet weten wat de oorzaak van al deze ellende is.

Laat ik u niet langer in spanning houden, want waarschijnlijk bent u niet eens in staat de concentratie op te brengen om nog veel verder te lezen. Vorige week heeft een lid van uw dispuut op de kroeg, in danig beschonken toestand, voor één glas bier, de Geest van De Gong aan mij verkocht. Wie dit lid was is niet belangrijk en ik betwijfel het of hij het zich nog zou kunnen herinneren. Wat wel belangrijk is, is dat de Geest en uw positie nu in mijn handen zijn en dat als u zo verstandig bent mij binnen een week vijf fusten bier te doen toekomen, u beiden zonder gezichtsverlies veilig kan stellen.

Hoogachtend,

De Praeses van H.A.K.

Nijmegen, 2 juli 2007

Geachte mijnheer de Praeses van Het Arrogantste Kroegdispuut,

Bij wijze van deze brief wil ik u laten weten dat hoewel u uw brief aan de Praeses van Corpsdispuut ter Sociëteit De Gong had gericht, deze, zoals gebruikelijk bij dispuutspost, eerst het hele huis is rondgegaan voor hij bij mij terecht kwam en er hier een kleine crisis is ontstaan. Over een week is er een algemene ledenvergadering gepland waarin wij deze kwestie zullen behandelen en tot die tijd zou ik u vriendelijk willen verzoeken de Geest in bewaring te houden. Bijgesloten vindt u een krat melk en een collectie Griekse fillosofen om de tijd te overbruggen.

Een geschrokken Vae Soli,

Emiel Kleijntjens,
Praeses h.t. van Corpsdispuut ter Sociëteit De Gong

Nijmegen, 9 juli 2007

Geachte mijnheer de Praeses van Corpsdispuut ter Sociëteit de Gong,

Hierbij wil ik u danken voor uw zending boeken, niet alleen uw Geest, maar ook onze leden hebben de woorden van de oude wijsgeren onverwacht inspirerend gevonden. Tevens wil ik u vragen, is uw algemene ledenvergadering van zins op mijn aanbod in te gaan?

Hoogachtend,

De Praeses van H.A.K.

Nijmegen, 10 juli 2007

Geachte mijnheer de Praeses van Het Arrogantste Kroegdispuut,

Bij wijze van deze brief wil ik u laten weten dat, hoewel wij allemaal de ernst en de druk van de situatie zeer goed inzien, onze algemene ledenvergadering helaas is blijven steken in het punt 'opening' en uiteindelijk is geschorst tot volgende week. Om deze extra tijd te overbruggen, vindt u bijgesloten een nieuw krat melk en het verzamelde werk van de negentiende eeuwse Engelse meesters.

Bedankt voor uw begrip en Vae Soli,

Emiel Kleijntjens,
Praeses h.t. van Corpsdispuut ter Sociëteit De Gong

Nijmegen, 17 juli 2007

Geachte mijnheer de Praeses van Corpsdispuut ter Sociëteit de Gong,

Heeft uw algemene ledenvergadering inmiddels spijkers met koppen kunnen slaan? Laat ik open kaart met u spelen, niet alle melk die u heeft gestuurd is naar uw Geest gegaan en ook de boeken worden door onze leden versmaad. Het gevolg hiervan is dat uw Geest wat onrustig begint te worden en volgens mij zelfs stiekem onze leden begint te beïnvloeden. Om de zaken misschien wat bespoedigen verlaag ik hierbij mijn prijs naar 1 fust bier. Ik hoop spoedig uw antwoord te ontvangen.

Hoogachtend,

De Praeses van H.A.K.

Nijmegen, 18 juli 2007

Geachte mijnheer de Praeses van Het Arrogantste Kroegdispuut,

Helaas is onze algemene ledenvergadering het gisteren nog niet eens kunnen worden over de agenda, maar ik begrijp uw problemen en daarom vindt u voor de komende week bijgevoegd, twee kratten melk, alle lijsters van de afgelopen tien jaar en een cd collectie van het concertgebouworkest.

Vae Soli,

Emiel Kleijntjens,
Praeses h.t. van Corpsdispuut ter Sociëteit De Gong

Nijmegen, 21 juli 2007

Geachte mijnheer de Praeses van Corpsdispuut ter Sociëteit de Gong,

Met mijn handen in mijn haar, schrijf ik u deze brief. Uw Geest is echt onhandelbaar. Mijn leden drinken alleen nog maar melk, door het huis klinkt alleen nog maar klassieke muziek en kletsen en brassen heeft plaats gemaakt voor discussiëren en debatteren. Er rest mij nog maar één ding voor wij totaal onze identiteit verloren zijn en dat is u te smeken om direct uw Geest te komen ophalen.

Hoogachtend,

De Praeses van H.A.K.

Nijmegen, 23 juli 2007

Geachte mijnheer de Praeses van Het Arrogantste Kroegdispuut,

Onze algemene ledenvergadering is gisteren na lang beraad overeengekomen om u en al uw leden, in ruil voor het terugbezorgen van onze Geest, het adspirantaat van Corpsdispuut ter Sociëteit de Gong aan te bieden.

Met een verwelkomend Vae Soli groet ik u,

Emiel Kleijntjens,
Praeses h.t. van Corpsdispuut ter Sociëteit De Gong

EPLK

Over Clubjes en Groepjes

Eigenlijk wilde ik altijd al bij allerhande clubjes horen. Als je eerlijk bent, wil geloof ik ieder kind dat wel. Met drommen tegelijk worden ze afgeleverd bij hockey, celloles of boetseren voor teenagers. Vorig jaar repte de pers nog van “overspannen” kinderen. Uit school, moesten toen veel kinderen huiswerk maken, doedelzak repeteren en vervolgens nog trainen voor zwerkbalk. Erg druk dus. Maar daar had ik niet zo’n last van.

Sterker nog, ik was net zoals veel andere kinderen, op zoek naar nog veel meer clubjes. Die moesten natuurlijk wel bedacht en vormgegeven worden. Ik was voor mijn twaalfde al aangesloten bij handboogschuttersvereniging WoTo (met als persoonlijke schuilnaam Richard), skate-vereniging de rollende Ronins, gewapend met blaaspijp voor bessen en pijltjes, en bij een naamloze onderzoeksvereniging voor leden die, met een stofjas aan, met hun microscoop, meer of minder belangwekkende uitvindingen deden. De laatste club hielp mijn moeder aan een middeltje tegen de mierenplaag in de achtertuin. Geïnteresseerden zijn welkom, het recept is nog bekend.

In mijn klas zat een club meisjes dat elkaar aansprak met bijnamen; Meyke werd Mexx, Marloes werd Lous en Davina werd Dave. Na wat gericht en intensief pesten met die namen hielden ze er weer mee op, maar wij kregen straf en het clubje bleef in het geheim die namen ondanks alles gebruiken. Toch fascinerend, dat het lijkt alsof het vormen van zo’n clubje meer doel op zich is, dan het vinden van de gemeenschappelijke deler.

Het zet nogal wat zaken in een ander daglicht. Clubjes als De Kerk of de PvdA bijvoorbeeld. Zijn die mensen nu bij elkaar voor een hoger doel of om maar een paar soortgenoten te vinden? En de fietsersbond, de vrijmetselaars of de FNV? Hebben die niets te doen of zijn die er echt voor mensen als u en ik? En mijn bonuscard, verschaft die me nu een lidmaatschap?

Als ik over straat loop, wil ik vaak graag een nieuw clubje oprichten. Anders dan vroeger, toen ik nauwelijks bij clubjes zat met meer dan twee leden, heb ik vaak het gevoel dat ik verenigingen zou kunnen verzinnen die binnen de kortste keren honderden leden zouden hebben. Wat we dan aan actie of activiteiten zouden moeten ontplooiën is me een raadsel; waarschijnlijk is het ook niet echt nodig iets te dóen met verenigingen tegen getunedede auto’s of bellen in de rij voor de kassa of voor een leuk muzikje in de binnenstad of tegen abonnementenverkopers aldaar. Ik denk dat u, lezer, ook direct bij een clubje zou gaan dat zich verenigt tegen files. Geen acties, maar gewoon met elkaar een borrel drinken, wetende dat iedereen in de zaal ook lekker niet van een koppel bejaarden met dezelfde trainingspakken houdt.

Het is van groot belang dat al deze verenigingen geen rare politieke of activistische plannen krijgen; dit zou er immers toe leiden dat er maar onenigheid kan ontstaan. Er zijn wellicht beschavingen ten onder gegaan aan meningen over de oplossingen van problemen of het bevorderen van bepaalde belangen. Dat is zeker niet de bedoeling. Nee, een sociëteit voor mensen met gemeenschappelijke ergernissen of idealen.

Daar ontstaat natuurlijk wel een probleem. Ik ben er namelijk van overtuigd dat van veel van mijn clubs wel miljoenen mensen lid zouden willen worden. Dan kom ik niet toe met een klein zaaltje. Maar de hele jaarbeurs afhuren voor mensen die het bijvoorbeeld leuk vinden om eens te praten over hoe lekker af en toe een grote friet met is, is een beetje te begroetelijk.

Ik zou daartoe wellicht een klein blaadje uit kunnen geven, al ben ik bang voor overheidsbemoeienis of een andere onrelativerende gezondheidslobby.

Nee, eigenlijk moest ik voor de verandering maar eens niets starten of oprichten. Of zoeken naar de volgende plek waar ongebreideld genieten toch niet wordt toegestaan door zuurpruimen en/of ambtenaren. Meestal zullen mensen toch niet begrijpen waarom ik best bij een clubje wil van mensen die ook tranen in hun ogen krijgen van Stef Bos met zijn drakerige "Papa". Met een dergelijk clubje schep je een instituut en laten we gevoel, en alledaagse lusten en driften vooral niet in een hokje stoppen, denken de mensen. Passies, hoe klein ook: dat los je maar zelf op.

Ach, eigenlijk moet ik gewoon op zoek naar een vereniging waar iedereen zijn eigen genoeg beleeft. Iedereen met zijn eigen dingetjes gewoon doet waar hij of zij zin in heeft, en slechts de lol die uit de verschillende ideeën voortkomt tot een gezellig avondje leidt. Iedereen zijn eigen passie en samen voor het genoeg. Waar zou je zo'n club nu nog kunnen vinden?

TFAvE

Zomaar een verhaal...

Vanaf de allereerste keer dat hij het stuk hoorde was Constant verkocht. Of hij nou op weg was naar zijn werk, met een belangrijke klant aan tafel zat, het maakte niet uit. Altijd spookte het door zijn hoofd, hield het zijn gedachten bezig. Terwijl een ander tegen hem zat te praten, stopte hij werktuigelijk het eten in zijn mond, kauwde erop, en was in diepste concentratie bij die opeenvolging van noten die welhaast door een engel geschreven leek te zijn.

Het begon in de diepte, en in kleine intervallen, de instrumentgroepen in een fugaesk samenspel na elkaar, raasden de noten naar ongekende hoogten. Zo, waar hij dan ook gezeten was, kon Constant niet alleen zijn mentale gehoor naar een toestand van opperste gelukzaligheid brengen, maar ook zijn hele lijf en leden. Het gaf hem het gevoel boven zichzelf uit te stijgen.

Twee huwelijken waren al op de klippen gelopen. Zijn eerste vrouw, Dinie, had in het begin dezelfde fascinatie voor het stuk gekend als Constant zelf. Maar de onmogelijk uit te putten man had haar uiteindelijk haast tot gekte gedreven, waardoor zij zich genoodzaakt zag haar boeltje te pakken en hem, Constant, alleen te laten met zijn repetetieve muze. Zijn tweede vrouw, Cleo, had het beter aangepakt. Zij nam zichzelf in het allereerste begin al voor zich niet te storen aan de eenkennige fascinatie van haar man. Daardoor hield zij het relatief lang uit. Maar toen Constant begon niet alleen in gedachten aan zijn obsessie toe te geven, maar ook de notenlijnen op de muren van hun woning begon te tekenen, was ook voor haar het punt waarop geen terugkeer mogelijk is uiteindelijk bereikt.

Zo was Constant nu al dertien jaren lang alleen. Alleen met deze ene lijn. En al die jaren, scheen het hem toe, was er niets geweest dat afleiding kon bieden, niets dat hem soms uit zijn trance kon halen.

Tot er drie dagen geleden iemand op de stoep stond. Het was een meisje van twaalf, bijna dertien. Hij herkende haar vaag. De afgelopen dagen had ze steeds langs zijn ramen gelopen. Hij had er eigenlijk geen acht op geslagen. Ze stond daar in een stortbui, zonder regenkleding, doorweekt van top tot teen. Hij moest haar wel binnenlaten toen ze er vijf minuten had gestaan en niets gezegd. Ze zette zich rillend van de kou bij zijn oude gaskachel en toen ze een kop warme thee had gekregen stelde ze zich voor. Ze was al iets meer dan een week in de stad. In het telefoonboek had ze zijn adres opgezocht, nadat haar moeder een keer tegen haar was uitgevallen met de woorden dat ze al net zo'n maniak was als Constant. Ze had daar eerst geen aandacht aan besteed, maar kwam erachter dat Constant de naam was van de eerste man van haar moeder. Toen was ze op onderzoek uitgegaan.

Blijkbaar had die Constant, zo vertelde ze, een vreemde eigenschap die haar moeder er uiteindelijk toe had gezet een punt achter hun huwelijk te zetten. Ze was gefascineerd door de naam, maar meer nog door de manie die hoorde bij de naam.

Thalia, heette ze, dat zei ze. Het kwam er niet zo makkelijk uit. Hij had wel moeten aandringen, maar na het derde bokkenpootje wilde ze dat dan ook nog wel vermelden. De dochter van Cleo, die dertien jaar geleden voor het laatst de deur achter zich had dichtgetrokken. Na een klein uur had Thalia zijn huis al weer verlaten. Ze waren beiden nogal afwezig geweest, beiden met hun hoofd bij hoger, ander zaken.

Drie dagen later liet de gedachte aan het meisje hem al niet meer los. Cleo was dus een jaar na haar vertrek bevallen van een dochter die ze Thalia had genoemd en waartegen ze kortgeleden

had gezegd dat ze net zo ziekelijk was als Constant zelf. Ze zou zijn dochter kunnen zijn, nog op het randje zou dat kunnen, al had Cleo hem daarover nooit iets laten weten. Het was goed mogelijk. Hij herkende in het meisje wel wat van zichzelf. Ze leek diezelfde teruggetrokkenheid te kennen als hij, diezelfde afwezigheid van geest bij tijd en wijle over zich te hebben. Maar ook herkende hij iets in haar van een serene schoonheid, hemels leek het haast. In dat opzicht leek ze in de verste verte niet op hem.

En er was iets in haar dat hem had gegrepen. Hij kon er niet precies de vinger op leggen. Het was een uitstraling, een autoriteit als vanzelf, waarin hij voelde dat ze zich vereenzelvigd had met het schone. Zoiets had hij bij een kind van haar leeftijd nooit eerder gezien. Ze was een bijzonder kind, dat zeker, en hij wist al zeker dat hij haar nog treffen zou.

De notenlijn die hem al die jaren gekweld had, nee beroerd had, was plotsklaps uit zijn hoofd verdwenen. Alles dat zijn gedachten nog beheerste was de gedachte aan het meisje, aan het kind dat wel het zijne kon zijn.

Hij besloot haar op te zoeken in het huis van haar moeder. De taxi was keurig op tijd voor komen rijden, en bracht hem in een mum van tijd naar de plek waar hij zijn moest, waar hij zijn verlossing zocht. Zijn omzwervingen brachten hem te P, alwaar de moeder en de dochter dra gevonden werden. Hij belde aan. Ze deden samen open. “Muze,” dacht hij, “bezing mij het leed van uw man.” En in koor begonnen zij. Het verhaal van zijn leven ontsnapte als een warme zomerstorm aan hun beider lippen. Steeg op naar grote hoogten en bracht hem in vervoering. Hij voelde dat hij thuisgekomen was. Zijn muzen stonden klaar, hij had ook lang genoeg gewacht. Een grote vermoeidheid viel over hem. Hij trad binnen, en hij wist: de Olympische vorst, die de bliksem doet schichten, ging naar zijn bed, als altijd, wanneer hem de slaap overmande. Daar trad hij heen, lag hij neer, en de vorstlijke Hera was naast hem.

BvdT

De rivaliteit tussen twee giganten

Niet zo gek lang geleden is er iets gebeurd in de republiek. De republiek was slechts een republiek in naam, want alle burgers waren zo eigenzinnig dat de president slechts geduld werd in het land. Elke vier jaar kozen zij een nieuwe leider voor een kleine maar bijzondere samenleving. Afgelopen jaar nog kozen zij Joep Meloen. Een man met veel bijzondere kwaliteiten was hij, ook al deed zijn naam hem geen eer aan. Hier en daar probeerde hij zijn soms ietwat excentrieke ideeën te ventileren in het kader van het gezonde verstand, en soms moest iemand verbaal volledig ongegrond geliquideert worden. Het leek soms wat willekeurig. Maar zoals hij zelf al zei: “Als je wat wilt bereiken, zul je moeten likken naar boven en trappen naar onder.”

Door het eigenwijze karakter van mensen in de republiek gebeurde er doorgaans heel weinig. Ook al deed de president een vurig pleidooi tezamen met een ijzersterk standpunt uitgaan naar alle hoeken des lands, dan nog werd er door burgers en ambtenaren geneuzeld in de marge.

Eens per jaar hield de president een redevoering en werd er een soort persconferentie gehouden waarop afgevaardigden c.q. journalisten krietiese vragen stelden betreffende het besturen van de president en zijn ministers. Meestal was het niet goed, en volgde er veel gebakkelei om vervolgens met de eerste trein moe, maar tevreden huiswaarts te keren. Soms ook probeerde de president de burger eens een beetje uit de tent te lokken. En Joepie had daar ook een handje van.

De dag voor zijn eerste persconferentie had hij samen met zijn hoofd van de groenvoorziening in plaats van de traditionele rode begonia's, blauwe krokussen in de openbare bloembakken laten zetten. Burgers werden furieus en kwamen de volgende dag massaal opdagen bij de persconferentie. Wat er vervolgens gebeurde is snel gezegd, maar gaf een enorme puinhoop. Er werd vanuit de zaal een krietiese vraag gesteld en... de president, onze Meloen, werd zo boos dat hij direct verontwaardigd is afgetreden.

Gelukkig was er een burger die probeerde de boel nog een beetje te redden. Niemand wilde hem eigenlijk, maar de leegte moest nou eenmaal gevuld worden. Nu moet u weten dat deze man christen was, en wel één die stond in een van de zwartste tradities en dat deed hem vaak de das om. Als er wat moest gebeuren vonden zijn onderdanen, die over het algemeen niet aan God geloofden, hem in een diepe trance, God aanroepend. Daar heeft men dus weinig aan als er spijkers met koppen geslagen moeten worden. Verder is de Bijbel natuurlijk de slechtste handleiding voor het leven die men kan vinden, er is immers geen enkele gebruiksaanwijzing die zichzelf op sommige plaatsen betwist, laat staan vóók betwist. Dit maakte de nieuwe president tot een soms van slap en futloos overkomend figuur.

Uit spijt voor zijn daad wilde Joep het een en ander in de republiek herstellen en hij begon met verspreiden van roddel en achterklap onder de burgerbevolking, en zette hen op tegen de president. Hij zei tot de nieuwe leider: “U bent iemand die een hoop tradities om zeep helpt, en uw extravagante levensstijl bezorgt de burgers een hoop overlast.”

Op klaarlichte dag werd er ingebroken in het paleis en werd een van de regalia die nog aan de koning hadden toebehoort, gestolen. In plaats van direct actie te ondernemen, viel de eerste onder de burgers op de grond, en bad tot de Heiland, redder der wereld, dorstig en bronstig hert, et cetera, enzovoorts. En ja hoor, deze keer gebeurde er wel wat. Het enige probleem was dat de engelen, die de Heer gestuurd had, niet stralend aan het firmament stonden, maar door

het dak van de presidentiële oranjerie flikkerden, en toen de bediende kwam om de schade op te nemen, was er nog net een verkreukeld ‘Gloria in excelsis’ te horen.

Samen met alle Engelen en Heiligen baden zij tot U de Heer onze God, maar dit keer luisterde hij niet. Het regalium werd nergens meer gevonden. Het volk werd door de duivel, de demagoog Joep, opgestookt en op de 11^e september van dat jaar rolde het hoofd van onze held in een korf op de grote markt van de stad. De macht was in handen van het kwaad, laat ons sidderen en beven (NB: Ik drijf misschien wat door, ik ben tenslotte een hansworst). Dies Irae...

En wat gebeurde er met de burger? Hij sjeesde nog lang en gelukkig!

HQJvdB

Beste lezer,

Gunt u zich wat rust, laat u alles eens rustig bezinken, er zijn mensen voor minder opgenomen. De orkaan die binnen u bewustzijn heeft geraasd is eindelijk gaan liggen. U ruimt de brokstukken, laat de dagelijkse sleur weer aanvangen en gaat verder, tot dat... tot dat u eigenlijk beseft dat verdergaan enkel teleurstellend zal zijn. U wilt nogmaals versted doen staan door dit groepje jongemannen. Heeft u tot dusver deze teksten met instemmend knikgebaar gelezen, dan is er geen weg meer voor u terug, blijft u niet langer alleen, maar mengt u zich onder gelijkgezinden.

Vae Soli,

DABKL

**Dispuut de Gong
Het Melkhuis
Groesbeeksweg 147
6521 CN Nijmegen
Tel: 024-3224354**

Colofon

Deze GongVox is tot stand gekomen in samenwerking met de 'Bomans kring', en is mede gecreëerd onder auspiciën van cleptomanenvereniging 'erkend jatwerk'. Financiële steun is verleend door de belangenvereniging van registeraccountants 'Pecunia non Olet.'
Geestelijke ondersteuning kan gevonden worden bij 'GBdVHQJ & zns.'